

איצרות הנבוי"ה

העלוך השבועי לאצ"ש יעבך

0011

יא אדר א' התשפ"ב
 הפטרה : הגד את בית ישראל
 שובבי"ם : שבוע ח'
 שנה : מעוברת שמיטה
 פורים : 33 ימים
 "הצילני מקליפת המן עמלק"

שבת תצודה
 הדלקת נרות : 16:58
 כניסת השבת : 17:03
 שקיעה החמה : 17:22
 הנץ החמה : 06:36
 צאת השבת : 17:55
 צ.ש לר"ת : 18:31

ליקוה"ל הל' שלוחין ה' יג'

"ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת:" (שמות כ"ב)

ועל-כן היה התחלת טעותם על-ידי שלבשו בגדי כהנה בסעדתם, כי עקר הפגם נוגע בהבגדים כנ"ל. ועל-כן הכהן שהיה צריך לכפר עונות ישראל על-ידי עבודתו היה צריך ללבש בגדי כהנה לכפר ולתקן פגם הבגדים הצואים הנ"ל. ועקר פגם הבגדים הצואים הוא על-ידי גאות וכבוד כנ"ל. ועל-כן נוגע עקר הפגם והכבוד בהבגדים, כי עקר הגאות הוא בבגדים שבושרשם הם גבוהים מאד, בחינת "ה' מלך גאות לבש", וכשפוגם בזה חס ושלום על-ידי עונותיו, ונפול לגאות וכבוד דסטרא אחרא של תאות והבלי עולם הזה, עקר פגם הגאות הוא בהבגדים, כנראה בחוש כמה וכמה אובדים עולמם על-ידי דיפתם אחר בגדים ותכשיטים וכו', וכמו שאמר אדמו"ר ז"ל (שהר"ן ק) על פסוק "ותתפששו בבגדו" וכו'.

ועל-כן היה הכהן הגדול לבוש בבגדים יקרים מאד, שהיו כלולים בהם כל הגוהין שהם זהב ותכלת וארגמן וכו', ועל כלם החשן ואפוד שהיה בהם אבנים טובות יקרות מאד, ועליהם היו חקוקים שמות בני ישראל שיש בהם חמשים אותיות שהם בחינת כלל אותיות התורה שכלולים בחמשים שערי בינה כנ"ל, כי 'קדשא בריך הוא ואורייתא וישראל כלא חד'. והכהן הגדול נשא כל זה על לבו, כדי להעלות ולתקן כל תאות הנגידות והעשירות ששם עקר אחיזת הגאות כנ"ל. ובעונותיו הרבים כשהתגברה מלכות הרשעה והגלו את ישראל ותפסו בגלות גם את בגדי כהן גדול ונתלבשו בהם, סברו שיש להם כח לכלות את ישראל לגמרי, והעקר על-ידי שיכניסו בהם תאות העשירות לחמד לבגדי כבוד ולתכשיטין של אבנים טובות ויקרות, מאחר שאין לנו כהן גדול לתקן כל זה, אדרבה, הסטרא אחרא נתלבשה בהם.

ובאמת, היתה עת צרה גדולה. אבל חסדי ה' כי לא תמנו וכו' וממשלתך בכל דור ודור, ושלה אז את מרדכי שהכניס בישראל לבלי ליאש את עצמן מן הרחמים בשום אופן, וזעקו כלם אל ה' ויתברך בכל לב, ולבשו שק ואפר ומאסו בכל בגדים יקרים של תאות עולם הזה שהם בחינת בגדים צואים ממש, ועל-ידי-זה נתהפך הדבר ותלו את המן על העץ הגבה חמשים ומרדכי הוציא ממנו כל העשירות אל הקדשה, כמו שכתוב (אסתר ח): "ותשם את מרדכי על בית המן", ואז: "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת" וכו', בחינת תכלת שבציצית שהם בחינת תקון הבגדים כנ"ל. וכן באסתר כתוב: "ותלבש אסתר מלכות", כי זה עקר התקון כנ"ל, עד שזכו על-ידי-זה אחר-כך לבנות הבית-המקדש ולהחזיר הבגדי כהנה למקומן ולקדשותן.

ועל-כן מוכר ענין הבגדים הצואים בפסוק בענין יהושע כהן גדול (זכריה ג), כי הוא היה הראשון שהיה צריך לשמש בבית שני, ומחמת תקף הגלות נכשלו בניו עד שנגעו פגם הבגדים צואים גם אליו. על-כן היה כל תקון הגאלה על-ידי תפלת הצדיקים שהם אנשי כנסת הגדולה שהתפללו או ועסקו לתקן זאת, עד שפעל זכריה הנביא להסיר הבגדים הצואים מעליו ולהלביש אותו מחלצות.

הכנות לפורים : מיני שחוק ומילי דשטותא.

ליקוה"ל ה' נפילת אפיים ד, ה'

זהו בחינת גודל הפלגת השמחה מאד מאד שנוהגים כל ישראל בפורים להרבות או בשמחה גדולה מאד ועושים אז כל מיני צחוק ושחוק בשביל להרבות השמחה, כי עקר מצות פורים הוא השמחה כנ"ל ועל-כן עושים כל מיני שחוק ומילי דשטותא ועושים אז מעשה שכרות ושטות בשביל השמחה, כי איתא בדברי רבנו זכורנו לברכה בכמה מקומות כמה אזהרות גדולות שצריך האדם להרגיל את עצמו להיות בשמחה תמיד. ואיתא בדברי הקדושים שאי אפשר להיות בשמחה כי אם על ידי מילי דשטותא דיקא, שעושים עצמן כשטות ומשמחין את עצמן במילי דשטותא, כי מחמת שטבע האדם נמשך אחר העצבות מאד, כי כל אדם מלא יסורים ויגונות כידוע לכל אחד ואחד על-כן צריכין להכריח את עצמו בכל הכחות להיות בשמחה ועקר השמחה אי אפשר להיות כי אם על ידי מילי דשטותא, כמו ששמעתי מפיו זכורנו לברכה שאמר בזה הלשון "סע האט א פנים אז מע קען מער ניט פרייליך זיין גאר מיט גאריש מאכין זיך" וכן דבר עוד מזה כמה פעמים. וזהו הענין מה שהיו נוהגין כל הצדיקים הגדולים המפרסמים שהיו בימינו שעל-פי רב היה להם אנשים שהיו כמו בדחנים, והיו עושים לפנים כל מיני צחוק ושטות כמפרסם והכל בשביל שמחה, כי אין דבר מזיק לעבודת ה' כמו העצבות, כמובא בכל הספרים הקדושים ומגדל מירתת וצרות הגלות המר הזה בגוף ונפש וממנו אי אפשר להיות בשמחה כי אם על-ידי מילי דשטותא דיקא כנ"ל וזהו בחינת מילי דבדיחותא שהיו נוהגים התנאים ואמוראים הקדושים קדם הלמוד כדי לבא לשמחה על-ידי מילי דבדיחותא שהם מילי דשטותא דיקא וזהו בחינת מה שכתוב בזה הקדוש (ויקרא דף מז), שרב המנוגא סבא הוה מסדר קמי חבריא פרקא דמילי דשטותא, הינו כנ"ל כי עקר גלות ישראל שהוא גלות השכינה, עקר הגלות הוא מה שהעצבות, שהם הסטרא אחרא והקלפות, מתגברין על ישראל ואינם מניחים אותם לשמח בה' ובתורתו הקדושה, כמבאר בהתורה אמצעות דעלמא הי"ל שזהו עקר גלות השכינה שהוא שמחתן של ישראל שעקר גלותה כשהעצבות מתגבר עליה, דהיינו על ישראל חס ושלום, עין שם:

והעקר אמרתי תפלה זאת לזכור אהרן ועם נכדא ותלמי-ה. עתיד להקראות הוה שיתיה ישיבה גדולה בארץ הקדש דהויא עילאיתו תורת רבנו עם השופר והתקנה בתורות על כל אות ואת על פי חכמתו הלקיטם, ולישנות כל עבודתם והתחנך בקדש וזהו על פי חכמתו כמדות רבנו ומהותנות על פי דברי רבי אברהם ז"ל ויתנו כל מודותם ומאמצי נפשותם לזכר הוה, ולהמניס בו כל חשונות והטובות של רבנו ז"ל. אקרי טי שיתיה לו תלמי-ה...
 (רבי שטאל הוי"ו רל"ט שטאל ס"ב ע"ט ע"ט)

העלוך סעון גניזה. אין לקרוא בשעת התפילה.

עלים לתרופה. קע"ה. "און טאקי פארט האפ"

ואני מקוה להשם יתברך שמכה לשמוח בזה הרבה בימי הפורים הסמוכים הבא עלינו לטובה, מכל שכן וכל שכן שזינו לשמע נפלאות ונוראות כאלה על פורים ועל הנכה ועל שבת ויום טוב וכו' וכו', אשרינו מה טוב חלקנו וכו'. ואין נמצא בעולם שיאמר אשרינו על חלקו כמונו. תהלה לאל כבר זכינו לשמח כמה פעמים בתורתו הקדושה, ועכשיו ביותר מחמת שההסתר והעלמה התפשטה כל כך ואנחנו נמלטנו מפח יוקשים, ואנו יודעים מאמת פשוט כזה שמנהיג ישראל בתמימות ובפשיטות כל כך בשכל גדול וכו', פוק חזי גבורתא דמרך שבשביל כח הבחירה הסתיר אמת כזה כל כך ואת נפשנו הציל.

ודע בני שגם פה אינו יושב בהשקט כי אם בבית רבי נפתלי נרו איר, אבל כשאני הולך למקוה אורבים עלי. ותהלה לאל נצלתי עד הנה מהם, וגם בשבת הסמוך ובפורים אם ירצה השם לא אסעד בבית רבי שמואל נרו איר, כי עשה נשואין לבתו תחיה, וחתנו מלאטעפאליע והמלמד שלו אורכים אצלו, על סן היתה בתי אחותי הנגידה מרת לאנע עתה בביתו כאן אצל רבי נפתלי נרו איר, ובקשה מאד שלא אתרעם עליה, ונתנה מעות לרבי נפתלי נרו איר שאוכל אצלו. ובכל תנועה ובכל יום הצרות והבזיונות גדולים מאד, אך ההרחבות שבתוך הצרות נפלאים מאד, כי השם יתברך חמל עלי וסבב לטובה שיש לי כאן חדר מיוחד יפה ונאה עם כל ההצטרכות תהלה לאל, טייא וקאוו וכל מה שמכרח לחיי האדם, ואנשים משמיים באבהו רבה הוא רבי נחמן מטולטשין ושאר אנשי שלמונו. וגם תהלה לאל יש לי עם מי לדבר מעסקיני הקדושים. ותהלה לאל אנו הולכים כמעט בכל יום על ציון הקדוש, מה גדול חסדי ה' ונפלאותיו. ועלכן יש לנו לטבח בה' שבואדי צילנו מידים יוקים ונלחמו עליך ולא יוכלו לך, רק חזק ואמץ ובטח בה' כי לא יעזב אותך ואותנו ומכה עוד להתועד יחד ולדבר פנים אל פנים בקרוב ונגילה ושמחה בישועתו, בפרט בפורים הקדוש הבא עלינו לטובה.

דברי אביכם ורכבם של כל החצה לשמע דברי ועודנו בימתו, שלום לכם אל תיראו כי ה' עמכם, יאבדו הם ולאף כיוצא בהם, ודבר אחד מדברי תורתו הקדושה אל יתבטל.

טוב עין. פרשת תצוה. "שמות כ"ח, לה) 'ונשמע קולו בבא אל הקדש'

אדם שוכה ולמד תורה בחיי חיותו בזה העולם, וזוהי שלאחר מיתתו שיאמרו שמועה בשמו, עליו נאמר כי שפתותיו דובבות בקבר. רמז לכך רואים בפסוק בפרשתנו. אדם ש'בבואו אל הקדש' דהיינו לאחר שנפטר מן העולם ונשמחו עלתה אל הקודש, ומלרות זאת 'ונשמע קולו' כלומר, זוהי שיאמרו בזה העולם שמועה בשמו, לכן גם לאחר שנפטר מן העולם עדיין כביכול נשמע קולו, ועליו נאמר "ולא ימות". כי זוהי ומתקיימת בו הבטחת חז"ל כי שפתותיו דובבות בקבר, שזוהי בחינת חיים גם לאחר מיתתו.

ליקוה"ל ה"ל בשר בחלב ה' ד', "תלמידים חכמים הוא מי שמקורב להחכם"

ועל-כן לפעמים האדם מופל לעת זקנותו, [כמו שכתב אדמו"ר ז"ל בספר האי"ב (אות נפילה סעיף א)], כי אין לו כח לקבל הדעת שנמשך עליו אז, מחמת שלא קדש עצמו כראוי לזה הדעת ומרובי הדעת נטרפה דעתו לגמרי, כי רבוי השמן גורם כבוי הנו. ועל-כן זקני עמי הארץ, כל יום זמן שמזקנים דעתם מטרפת עליהם. ועקר שם תלמידי חכמים הוא מי שמקורב להחכם והצדיק האמת, כי על שם זה נקרא 'תלמיד חכם', שהוא תלמיד של החכם שהוא הצדיק האמת. ולהפך, עם הארץ נקרא מי שלא שימש תלמידי חכמים, כמו שאמר רבותינו ז"ל (ברכות מז): כי כשאנו מקורב להחכם והצדיק האמת הוא בכלל עם הארץ, כי אין לו כח לקבל חכמה שהוא השגת אלהות אפילו אם הוא למדן וחכם, ואפילו אם יש לו מעשים טובים, כי אל התכלית הנצחי שהוא השגת אלהות אי אפשר לבוא כי אם על-ידי צדיקי אמת הנ"ל ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם וכו'.

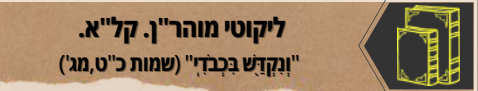
ליקוה"ל ה"ל שלוחין ה' יב', "כי עיקר הצדיק הוא תורתו הקדושה"

וזוהי מה שצווק הנביא (ישעיה נז): "הצדיק אבד ואין איש שם על לב, ואנשי חסד נאספים באין מבין, כי מפני הרעה נאסף הצדיק". כי באמת צריכין לחפש את הצדיק האמת תמיד, אפילו המקרבין אליו וכנ"ל, שיזכו להתקרב אליו ביגיעות יותר ויותר, כדי לקבל ממנו יותר ויותר עצות וכו'. כי הצדיק מסתתר בכל פעם מהעולם, מחמת קלקולם, ונתרחק מהם הרבה, עד שקשה להם לקבל ולהיט מאור הגדול, כי אם על-ידי יגיעות ובקשה וחפוש הרבה. וזה גם בחיין, מכל שכן אחר הסתלקות לעלא ולעלא, צריכין לחפשו ולבקשו יותר ויותר, לסלסל ולחפש בתורתו הקדושה, ולילך בדרכיו ואורחותיו הקדושים, ולבקש ולהתחנן הרבה לפני ה' יתברך, עד שיוריד דמעות הרבה, עד שישפך לבו כמים לפני ה', עד שיזכה למצא ולהשיג עניינות כונת תורתו הקדושה, שזוהי בחינת 'הצדיק בעצמו'. כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה, ששם גנוז רוח הקדש שלו. וצריכין להאמין, שבואדי נמצא אחד או רבים, שהם תלמידיו האמתיים שקבלו תורתו ודרכיו ועצותיו ורמזיו הקדושים, שיכולים להחיות את הכל, כי אין דור יתום, ובואדי לא נסתלק הצדיק עד שהשאיר אחריו ברכה, שהם התלמידים האמתיים שלו, שהם בחינת 'החליפות שלו', [כמו שמבאר בהתורה כי מרחמם ינהגם בסיון ז' לקוטי תנינא, עין שם היטב], שכשהם מגלים תורתו הקדושה נחשב כאילו לא מת, כמו שאמר רבותינו ז"ל וכנ"ל.

וכמבאר שם בסיון ז' הנ"ל, שכשהגלים דעתו הקדושה הוא מתלבש בדבוריהם, ונחשב כאילו הוא חי ממש, וכמו שאמר רבותינו ז"ל על פסוק: "אגורה באהלך עולמים", וכי אפשר לאדם לרוח בשני עולמות? אלא כל תלמיד חכם שאומרים דבר הלכה בשמו, שפתותיו דובבות בקבר וכו'. וכמבאר מזה הרבה בספרים, בפרט בההספדות שנדפסו בספרי הדרושים שכלם הולכים בדרך ההקדמה האמיתית הזאת, שאמר רבותינו ז"ל שהצדיק החכם האמיתי הוא חי לעולם. וכמו שאמר רבי: 'אחים בהספדאי דהתם קאימנא' וכו'. וכמו שאמר רבותינו ז"ל (תמוכות קג): 'על רבינו הקדוש, שבא לביתו בכל ערב שבת' וכו'.

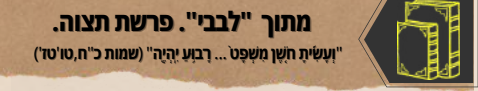
אבל צריכין לחפש ולבקש מאד מאד את זה התלמיד האמיתי שקבל דעת רבי כראוי, עד שיש בדבוריו בחינת 'רוח הקדש', בחינת 'רוח הבא מן הקדש' וכו', [כמבאר בהתורה 'תקעו הנילן' שעל ידי שמגלה באורי תורתו הקדושים של רבו ז"ל נתרבר המדמה של כל המקרבין, וכל אחד כפי קורבו וכפי בקשתו וחפשו יותר מתברר אצלו האמת יותר, שעל-ידי זה מתברר ומתחזק יותר אמונת חדושו העולם שזה עקר קיום העולם, שזוהי בחינת 'ששה בסיון', קבלת התורה, שהיה העולם תלוי בו כנ"ל. וכל זמן שנמצאים אנשים כשרים שעוסקין בזה כנ"ל, נקרא הצדיק שהוא בחינת משה - חי. ובעת שמתרשלים בזה נקרא אחרי מותו חס ושלום, שעל זה נאמר: "כי ידעתי אחרי מותי" וכו'. הויה בכל עת בזה דור שנתרשלו בזה כנ"ל, ועליו אחרי מות יהושע והקנים, שקלקלו והשחיתו דרכם ועבדו עבודה זרה, שהוא הפך האמונה הקדושה, או נחשב לגבי דידוהו כאלו מת משה, שעל זה נאמר: "כי ידעתי אחרי מותי, כי השחת שחתותי".

אבל תכף כשהקנים להם ה' מושיע, כגון עתניאל בן קנז שהיה השופט הראשון, אזי תכף נחשב משה חי. וכן משופט לשופט וכן בכל דור ודור, עד שסוף כל סוף, אף-על-פי שהתורה הולכת ומתמעטת ומשתכחת מישראל, חס ושלום, כאשר נבאו על זה מכבר, אף-על-פי-כן יהיו נמצאים כמה וכמה יחידי סגולה, שיתחזקו בכל הני"ל, לשוטט ולחפש של ולבקש את דבר ה', שהוא דברי חדושו תורה של הצדיקים האמתיים, ויבקשו עד שימצאו התלמידים אמתיים שהם בבחינת 'הושע', ועל-ידי זה תתחזק האמונה כנ"ל, שעל-ידי זה יהיה חדושו העולם וכו', ויתתקן הכל וכנ"ל, וכמבאר בהתורה כנ"ל, עין שם:

ליקוטי מוהר"ן קל"א. "ונקדש בכבוד" (שמות כ"ט, טז)

צריך להתיירא ולפחד מן הכבוד, כי כבוד הוא סכנה גדולה, סכנות נפשות, כי הוא דן את כל הדינים, כמו שכתוב (תהלים כד): מלך הכבוד, כי כבוד הוא בחינת מלכות, הן את הכל ואזי הכל חוקרים ושואלין: מי הוא זה מלך הכבוד, אם הוא ראוי לזה. וזה שכתוב (שמות טז): ונקדש בכבודי - אל תקרי בכבודי, אלא במכבדי (זבחים קטו), כי על-ידי הכבוד יוכל לגרם לו מיתה, חס ושלום, ואזי הוא נשקל במאזנים, אם חס ושלום, יפאום בהכבוד כחות השערה, שלא יקבלו כמו שצריך, אזי חס ושלום, כף חובה מוכרעת. וזה נקרא: מאזני צדק (ויקרא יט), כי צדק מלכותא קדישא, שהוא בחינת כבוד, מלך הכבוד כנ"ל. והיו מאזני צדק, כי אז נשקל במאזנים:

מתוך "לבבי". פרשת תצוה. "ועשית חשן משפט... רבוע יהיה" (שמות כ"ח, טו) ז

חושן המשפט שהיה בבית המקדש, בו היה מתעטר הכהן גדול ונשאו על לבו, ובו היו האורים ותומים, שעל פיהם היו יודעים איך להתנהג בכל דבר וענין. כל אלה להיות היכול על מקומו, אשר עין ראתה אלה, ומעת אבדו כל אלה "אין לנו לא כהן גדול ולא אורים ותומים, ואנו כתועים ואין לבקש". איך בכל זאת אפשר לשרוד בדור כזה? איך אפשר גם היום לזכות בבחינה מסוימת לאותה רוח משפט דקדושה? מהו סוד חושן המשפט שהיה גם לי ולך ולכל אחד מישראל, אפילו ואולי דווקא כשהוא נמצא בגלות גדול, כמונו היום, מגלה לנו מוהר"ת'ת בהלכות ברכת השרח הלכה ה' אות פ"ג, מהו סוד החושן, ולמה היה רבוע, וזה לשונו הק': מבאר בהתורה 'היכל הקודש' בסיון י"ט בליקוטי מוהר"ן חלק א', שבחינת משפט זה הוא בחינת ריבוע, בחינת חושן המשפט שנאמר בו 'רבוע יהיה כפול', נמצא שהמשפט שהאדם צריך לשיב על עם עצמו ולשפוט את עצמו, שזוהי בחינת התבודדות ושיחה בינו בין קונו, הוא בחינת ריבוע. ועל שם זה בעצמו נקרא 'רבוע', כי עיקר ההתבודדות והשיחה צריך להיות בהתחזקות רצונות טובות להשם יתברך עד שייכלל באחדותו יתברך בבחינת ד' אחדת מכל מקום שהוא, בבחינת 'מארבע הרוחות בויה הרוח', שמכל ארבע רוחות העולם שנתיפזר דעתו לשם, ישוב מכולם לד' אחדת. ולכילל ברוח ה' שהוא רצונו יתברך, כי רוח לשון רצון. סוד הריבוע הוא, שכשאתה מרגיש כניחוד ואין לקבץ, מנסה לברוח ואין לאן, אתה מנסה לברוח למזרח, למערב, לדרום או לצפון, עד שאתה מגלה כי אין לך מקום בעולם; אין מי שיעזור לך, מכל פינות ומחנות שרצית למצוא את הישועה, ואיננו. ואז הרי אתה מרים עיניך לה', וכולל את כל ארבע פינות העולם המרומזים באות ד' שב'אחד', ומכולם תראה כי רק ה' אחד, והוא זה שיעזור לך. כי זה עיקר ההתבודדות שצריך להתבודד ולחשב עם עצמו: היכן הוא בעולם? ולהיכן תתיפזר דעתו ומחשבתו ורצונו? ולהיכן תשתק ונתנה על ידי מעשיו ומחשבותיו? עד שעל פי רוב לברוח בעצמו שאין לו מקום ורוח מארבע רוחות העולם לברוח לשם ולהתחבא שם מפגעי העולם בגשמיות ורוחניות, בגוף נפש וממונו ופרנסה, בבחינת 'אנה אלך מרוחק', ובבחינת 'אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי', וכמו שכתוב 'הטב ימין וראה ואין לי מכיר אבד מנוס ממני', וכמו שאומרים בסליחות פנינו לימין ואין עזור, לשמאל ואין סומך, וכן הרבה, עד שרואים שאין לו מנוס כי אם אלו יתברך לבד, בבחינת 'ממך נוסת', וש'בתי אליך', וכמו שכתוב 'ומנוס ביום צר לי'. ובשביל זה בחינת המשפט הנ"ל שהוא בחינת התבודדות נקרא 'רבוע'. אם זכית להתבודד, יש לך חושן המשפט ביד, ואת האורים ותומים, רק כך תוכל לפעול את ישועותך הרוחניות ואף הגשמיות, ולדעת בכל ענין דת מה לעשות.

לזיווג
אסף בן טוביה
אור בן טוביה
ניבול בן שמחה
אורן משיח בן אסתר
מתיאר בן ז'קלין

לע"נ
אלברט בן אליס
בינמיץ ברני בן אסתר אלוה
ישעייה בן חיים

לרפואת
אדם בן שולמית
ילוי יצחק בן קיריה חיה בלה
יעקב בן חיה עיישה
ילודיג בן אלאנורה
אסף בן תמר פורטונה

לזיווג
אורפז בת רבקה
ינסי בן אילנה
ימיל בת נחמה שיינדל
יהודית

לע"נ
ישושנה סוזי בת מרגלית
רובי
גיטה בת גי'מה
יפית בת שרה

לרפואת
יתמר פורטונה בת סמיה
איילת בת מרים
אורטל בת נורית

העלותו טעון גניזה. אין לקרוא בשעת התפילה.